

РЕШЕНИЕ

№ 1249

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 02.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Таня Миткова, като разгледа дело номер **10587** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.129, ал.7 и чл.156 от ДОПК и чл. 145 и сл. от АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК.

Образувано е по жалба на Р. Л. М., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция в С., ж.к. Дървеница [жилищен адрес] срещу Акт за прихващане или възстановяване (А.) ЖП.22221522097284-004-001/21.06.2022 г., издаден от Т. И. А., на длъжност инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение №1469/13.09.2022 год. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“/ОДОП/ – С., с който на жалбоподателя е извършено прихващане и е отказано възстановяване на недължимо платени суми.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт за прихващане или възстановяване, по съображения за издаването му в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателят оспорва като счита, че административните актове са незаконосъобразни. Игнорирано било обстоятелството, че с влязло в сила решение ревизионния акт бил отменен, поради това, че отмяната била в резултат на изтекла давност, а не на незаконосъобразност на РА, а 16.07.2020г. вземанията били събрани. Твърди се отменителни основания - нарушение на материалния и процесуалния закон, за което са развити подробни съображения.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът - Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" –

С. не е изразил становище.

Въз основа на съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Срещу жалбоподателя е издаден ревизионен акт Р-22002217004665-091-001/01.06.2018г. за задължения по ЗДФЛ за периода от 01.01.2013г. до 31.12.2013г. и от 01.01.2009г. до 31.12.2011г., с който са установени задължения на в общ размер на 4 450,22лв. и лихви в размер на 2 503,77лв. По негова жалба, с решение 1906/23.03.2021г. на АССГ по адм. д. 5059/2019г., частично потвърдено от ВАС с решение 1185/09.02.2022г., ревизионният акт е отменен за следните задължения: главница за ДДФЛ за 2009г. в размер на 1599,22лв. и лихва върху тази сума, изчислена към 01.06.2018г. в размер на 1320,22лв. Мотив за отмяната е изтекла погасителна давност, с което се е погасило публичното задължение, поради което съдът не дължи проверка на законосъобразността на ревизионния акт, относно него(л.27-29).

След влизане в сила на отменителното решение, с молба от 26.05.2022г. до ТД на НАП-С., жалбоподателят поискал да му бъдат възстановени събраните от публичния изпълнител суми за погасяване на главница и лихви по ревизионния акт за 2009г.

С резолюция за извършване на проверка №П-22221522097284-О.-001 от 03.06.2022 год., издадена от Главен Инспектор по приходите при ТД на НАП-С. /л.15 /, е възложено извършването на проверка на жалбоподателя за задълженията му за ДДФЛ за периода 01.01.2009 год. – 31.12.2009 год.. Определено е проверката да бъде извършена до 23.06.2022 год. Резолюцията за извършване на проверка е издадена в електронен вид и подписани с квалифициран електронен подпис.

На 21.06.2022 год. е издаден обжалвания акт за прихващане или възстановяване, който е бил подписан с квалифициран електронен подпис. В него се сочи, че проверката в ИС на НАП е установила, че процесните задължения – главница в размер на 1599,22лв. и лихва в размер на 1320,22лв. са били платени на 16.07.2020г., т.е. преди да настъпи абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. На база на което е направен извод, че претендираните от лицето суми не подлежат на възстановяване.

Жалбоподателят подал жалба вх. № 94-Р-265/08.07.2022г. до директора на ОДОП при ТД на НП- [населено място] срещу акта. По делото не е приложен документ за връчване на акта, но между страните не е спорно, че жалбата срещу него до директора на ОДОП-гр. С. е подадена в срок, което изрично е отбелязано в решението(л. 23). По повод на жалбата е постановено и решение №1469/13/09.2022 год. на Директора на Д“ОДОП“ [населено място] при ЦУ на НАП, с което акта за прихващане или възстановяване е потвърден. Изложение са мотиви в следния смисъл: Органът по приходите посочил, че претендираните от жалбоподателя суми за данък върху доходите на физически лица за 2009г. са платени на 16.07.2020 г. - преди да е изтекла погасителната давност. Поради това и предвид обстоятелството, че към датата на настъпване на абсолютната давност задължението е било погасено, правилно отказал възстановяването им по реда на чл. 129, ал. 5 от ДОПК. В съдебното решение се сочило, че при изтекла погасителна давност съдът не бил длъжен да изследва, дали установените с акта задължения са законосъобразно определени или не и оставил висящ спора. Това не би имало значение само, ако задълженията към момента на постановяване па решението на съда, все още не били събрани. В случаите, когато задължението е събрано, както бил настоящият, възражението за изтекла давност било

безпредметно, а отмяната на ревизионния акт, поради тази причина не било равнозначно на отмяна, поради незаконосъобразност. И. на погасителната давност не отчитал обстоятелството, дали вземането с законосъобразно установено, а само налице ли е задължение, което е следвало да се плати. В настоящия случай към момента на постановяване на решението на първоинстанционния съд такова задължение не е съществувало, тъй като е било събрано. Без значение било дали е събрано доброволно или принудително. Последвалата отмяна на ревизионния акт в случая не можела да обезсили действията на публичния изпълнител, нито да категоризирал задължението като недължимо събрано, така както би направила една незаконосъобразност. Таково било изискването по чл. 128 и чл. 129 от ДОПК - наличие на недължимо платени или събрани суми за данъци. Към момента на събиране на сумата е било налице изпълнително основание.

Решението е връчено по електронен път на 13.09.2022 год. (л. 9-10) и жалбата е подадена в законния срок(на 16.09.2022г.).

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, намира за установено следното:

Оспорването на акта за прихващане или възстановяване е направено в законово установения срок по чл.156, ал.1 от ДОПК, от легитимирано лице с правен интерес и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Актът за прихващане и възстановяване е издаден от компетентен орган. Съгласно нормата на чл.129, ал.1, пр.1 от ДОПК, прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. В случая е издаден от орган по приходите-инспектор по приходите(чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП по писмено искане на заинтересованото лице.

Оспореният акт за прихващане и възстановяване е издаден и в нарушение с изискванията за форма на административния акт, по смисъла на чл.59, ал.1 от АПК, във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, предвид непосочването в същия на относимите фактическите основания към спорния въпрос, както и в нарушение на закона. В оспорения акт не е посочено, дали процесните суми за главници и лихви за 2009г. са платени доброволно или принудително. Противно на изложеното в мотивите на решението, това обстоятелство е от значение за правния спор. Ако е налице принудително изпълнение, довело до събиране на тези суми, то следва да почива на някое от законовите основания в чл. 209 от ДОПК:

„Чл. 209. (1) Принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането.

(2) Принудително изпълнение се предприема въз основа на:

1. ревизионен акт, независимо дали е обжалван;
2. декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски;
3. актовете по чл. 106 и 107, независимо дали са обжалвани;
4. (изм. - ДВ, бр. 60 от 2015 г.) решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано;
5. влязло в сила наказателно постановление;

6. (доп. - ДВ, бр. 86 от 2006 г., в сила от 01.01.2007 г., доп. - ДВ, бр. 109 от 2007 г., в сила от 01.01.2008 г.) влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка;

7. (изм. - ДВ, бр. 106 от 2013 г., в сила от 01.01.2014 г.) разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано;

8. разпореждане по чл. 211, ал. 3, независимо дали е обжалвано.“

При отпадане на основанието, на което е предприето принудителното изпълнение вследствие жалба на засегнатото лице, в случая – на ревизионния акт, отпада основанието за събиране на сумите, съответно възникват основанията на чл. 128 и чл. 129 от ДОПК – за връщане на събраните до момента суми. Без значение е дали основанието – в случая ревизионния акт, е отпаднало поради изтекла давност или друго законово основание, тъй като не е допустимо принудително изпълнение без да е налице установено по съответния ред публично държавно вземане, което да подлежи на принудително изпълнение. Ето защо при произнасяне по молбата по чл. 129 от ДОПК от страна на жалбоподателя административните органи следва да съобразят начина на събиране на процесните суми и в случай, че се касае за принудително изпълнение, както се твърди в жалбата – да съобразят, че липсата на установено по съответния ред публично държавно вземане, вследствие отмяна на ревизионния акт по жалба на лицето, води до отпадане на изпълнителното основание и когато сумата е събрана на основание чл. 209, ал. 2, т. 1 от ДОПК, възникват основанията на чл. 128 и 129 от ДОПК за връщането им на лицето.

Всичко гореизложено мотивира съдът да постанови решение за отмяна на А., и същият като преписка да бъде върнат на органа по приходите за ново произнасяне, при съобразяване на указанията на съда по прилагане на закона.

По дело е направено искане от страна на жалбоподателят за присъждане на направените разноски по делото – 600лв.- платено адвокатско възнаграждение и 10лв.-държавна такса за обжалване пред първата съдебна инстанция. Представени са писмени доказателства за заплащане на адвокатското възнаграждение. При този изход на делото искането следва да се уважи.

Водим от горните мотиви и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Л. М., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция в С., ж.к. Дървеница [жилищен адрес] Акт за прихващане или възстановяване (А.) № П-22221522097284-004-001/21.06.2022 г., издаден от Т. И. А., на длъжност инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение №1469/13.09.2022 год. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“/ОДОП/ – С., с който на жалбоподателя е отказано възстановяване на недължимо платени суми.

ИЗПРАЩА делото на компетентния административен орган, за издаването на нов акт за прихващане или възстановяване, в 30-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите, [населено място] да заплати на Р. Л. М., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция в С., ж.к. Дървеница [жилищен адрес] сумата

610 лв., представляваща направените разноси по делото пред настоящата инстанция. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: